

КЛЮЧОВІ ЗАСАДИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ ОСНОВИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ю. ЦИБУЛЬКО, студент гр. МгПУА-1-19

В. МАРЕНІЧЕНКО, к.н. з держ. упр., доцент

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Формування нормативно-правової основи публічного управління розпочалось із нормативно-правового забезпечення децентралізації влади, тому що це питання постало першим у процесі вдосконалення системи управління. Децентралізацію з самого початку сприймали як розширення повноважень і зміцнення місцевого самоврядування, що вимагало розроблення відповідного правового механізму забезпечення цього процесу. У 1985 р. було прийнято Європейську хартію місцевого самоврядування, у преамбулі до якої в контексті децентралізації влади відзначалося, що органи місцевого самоврядування є однією з головних підвалин будь-якого демократичного режиму, право громадян на участь в управлінні державними справами є одним з демократичних принципів і це право найбільш безпосередньо може здійснюватися саме на місцевому рівні, а існування органів місцевого самоврядування, наділених реальними повноваженнями, може забезпечити ефективне й близьке до громадянина управління. Тому охорона і посилення місцевого самоврядування в різних країнах Європи визнавались важливим внеском у розбудову Європи на принципах демократії і децентралізації влади [2].

Отже, Європейська хартія місцевого самоврядування, зосереджуючи основну увагу на питаннях нормативного врегулювання процесу децентралізації влади, разом із тим прогностично вказала й на головну ознаку майбутньої системи управління – близькість до громадянина, тобто відкритість, публічність.

Основою правового регулювання органів публічної адміністрації як суб'єктів адміністративно-процесуального права в нашій державі є Конституція України, в ст.3 якої зазначено, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1]. Таким чином, на гарантування прав і свобод людини спрямовані основні зусилля усіх органів державної влади, органів місцевого самоврядування України та інших публічних інституцій.

Складність нинішнього процесу формування належної нормативно-правової бази публічного управління, перш за все, полягає у тому, що сама категорія «публічне управління» є багатогранною за своїм змістом і

проявами, через що в Україні наразі відсутня загальноприйнята дефініція цього поняття. Сьогодні більшість учених досліджують публічне управління шляхом вивчення його окремих важливих елементів. Спираючись на класичну схему стримувань і противаг щодо влади, виходячи з того, що законодавчу діяльність може здійснювати лише законодавча влада, якою є Верховна Рада України, судочинство – судова влада, якою є Конституційний Суд України і суди загальної юрисдикції, то публічне управління має здійснювати (або переважно повинна здійснювати) виконавча влада. А це означає, що здійснення публічного управління, тобто організаційна складова механізму управління, перебуває в компетенції органів виконавчої влади.

Законодавча та судова влади можуть впливати на організаційну складову механізму публічного управління шляхом створення відповідних нормативно-правових актів, тобто через правові норми. Отже, правова складова механізму управління в частині створення правових передумов для публічного управління, виражається в нормотворенні і може перебувати як всередині органів виконавчої влади, так і за їх межами, наприклад, у випадку прийняття законів чи ухвалення судових рішень.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: [http://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96- %D0%B2%D1%80](http://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80).
2. Європейська хартія місцевого самоврядування. м. Страсбург, 15.10.1985 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/ru/994_036